

Nr 123

Av herr **Levin m. fl.**, om upphävande av rätten för jakträttsinnehavare att döda hund som löper lös eller ofredar villebråd.

(Lika lydande med motion nr 84 i Första kammaren)

Lagen om rätt till jakt av år 1938 anger i 22 paragrafen vilka befogenheter som tillkommer jakträttsinnehavare och hans folk om annans hund springer lös på hans marker. I paragrafens första och andra stycke regleras den skyldighet till skadestånd som åvilar hundägaren, om löslöpande hund skadar eller ofredar det vilda, samt den ersättning som hundägare är skyldig erlagga till jakträttsinnehavaren som lösen, om hunden upptagits av jakträttsinnehavaren och hans folk. Genom ändringarna i lagen år 1967 skärptes bestämmelserna så att lösenbeloppet numer är ganska betydande. Mot dessa bestämmelser är inget att anmärka.

I paragrafens tredje stycke tillägges emellertid jakträttsinnehavaren och hans folk rätten att under vissa villkor döda annans hund. Stycket lyder som följer:

»Låter hund, som löper lös och jagar eller ofredar villebråd, sig icke upptagas och framgår av omständigheterna uppenbarligen, att hundens löslöpande beror på ägarens eller innehavarens vårdslöshet, må under tiden från och med den 1 mars till och med den 20 augusti jakträttsinnehavaren eller hans folk döda hunden. Den som sålunda dödat hund skall därom ofördröjligen göra anmälan till polisman i orten vid äventyr att eljest icke äga att till sitt fredande åberopa förhållande som nyss sagts.»

Rätten för en jakträttsinnehavare och hans folk att döda annans hund är en grym och inhuman bestämmelse som icke låter förena sig med de principer som man har rätt att ställa på en modern lag. Det är i annan lagstiftning en allmänt vedertagen princip att ingen har befogenhet att själv taga sig rätt utan att fråga varit om prövning och utredning av laga myndighet i den ordning som lag och författning föreskriver. Ur denna synpunkt framstår lagbestämmelserna om rätt att omedelbart inskrida mot lösspringande hund och döda densamma som en kvarleva från en tid då var man hade rätt att ta lagen i egna händer.

Jakträttsinnehavaren har tillagts rätt att själv helt avgöra bland annat om hundens lösspringande beror på hundägarens vårdslöshet. Det är en helt orimlig bestämmelse. Det kan vara en valp eller yngre hund som för tillfället sluppit lös därför att den inte användes för jakt eller brukar jaga och som tillhör de rena sällskapshundarna men som springer in på annans mark och då skrämmer upp en hare, en vildkanin

eller annat småvilt och då på lek springer efter villebrådet. Om hunden då inte låter sig upptagas har jakträttsinnehavaren och hans folk rätt att utan vidare döda hunden.

Det är inte ofta det förekommer att man dödar annans hund därför att den råkat överskrida rågången till annans jaktmark, men de fall som förekommer leder ofta till bråk och osämja mellan grannar. Det finns heller ingen bestämmelse som garanterar att en sålunda skjuten hund inte åsamkats onödigt lidande; ett avlivande av hund med hagelskott måste ofta betyda stora risker för att djuret ej får en snabb död.

Bestämmelsen, sådan den är utformad, är en ful fläck i vår jaktlagstiftning som inte på något sätt låter sig förena med den humanare syn som numera i större utsträckning än tidigare präglar bestämmelserna i jaktlag och jaktstadga. Jakträttsinnehavarens berättigade intressen är väl tillgodosedda redan genom bestämmelserna i första och andra stycket i paragraf 22, som dels ger honom rätt att upptaga hunden och utfå lösen av hundägaren jämte ersättning för föda till hunden och andra kostnader och dels skadestånd för den skada som kan ha åsamkats villebrådsbeståndet.

Med åberopande av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att tredje stycket i 22 paragrafen i lagen den 3 juni 1938 om rätt till jakt skall utgå.

Stockholm i januari 1968

Hans Levin (s)

Tekla Torbrink (s)

Mary Holmqvist (s)
